

NEED 10 JANUARI 2005

Knipoog naar verleden in 'Cinema Victoria'

■ Voorstelling: 'Cinema Victoria' door Unieke Zaken. Regie: Jakkop Ahlboom. Spel: Peter Bolten, Mirjam Morsch, Merel van Gaalen, Bart-Jan Oosting en Joris Leijens. Film: Erik Lint. Gezien op 9 januari in De Vest. ALKMAAR. Nog te zien: HEEMSKERK, 15 januari, De Cirkel; AMSTERDAM, 30 januari en 10 april, De Kraking, AMSTELVEEN, 5 en 6 februari, Poppentheater; HOOFDDORP, 12 februari, De Meerse; IMMUIDEN, 20 februari, Witte Theater; HAARLEM, 3 april, Toneelschuur.

Het Noord-Hollands jeugdtheatergezelschap Unieke Zaken, een paar jaar geleden bekroond met de Noord-Hollandse Theatertroufee, heeft een nieuwe voorstelling: 'Cinema Victoria'.

Een knipoog naar tijden waarin film nog een happening was. Het hoofdprogramma: 'Het mysterieuze geheim van het verdwenen halssnoer', die in 87ste week in gaat.

Film en theater spelen in het struk fantastisch interactief en vaak synchroon op elkaar in. Het is optisch bedrog in prima forma. De voorstelling paart het cliché aan gekte en creativiteit en is een wonder van timing, waarbij er letterlijk in het doek en decor geknipt is, wat allerlei verrassende en cartooneske situaties mogelijk maakt.

We bevinden ons in gegoede kring, met een barones, haar zoon de jonkheer, een dienstertje en een butler, allen dienovereenkomstig gekleed.

Het eerste kwartier van 'Cinema Victoria' is saai en langdradig. Wat in beeld te zien is of ondertiteld, wordt ook nog 's een keer uitgelegd door de verteller op het podium. Dan knapt de film zogenaamd en stappen de spelers van het celluloid af of er

juist weer in.

De intrige is snel verteld: a) de jonkheer is dringend aan een vrouw toe en heeft terslijks een romance met de dienstmeid; b) het halssnoer van de barones wordt vernist. Een klus voor een speurneus die we daarvoor al dringend verlegen om werk hadden zien zitten.

De scènes waarin voetstappen, meubiliar of kleding op geheinzinnige wijze een eigen leven gaat leiden zijn briljant leuk. Waar het spel zeer to-the-point en vernakelijk is, overheerst de muziek soms te nadrukkelijk. Toch was het bijzonder geweest als het allemaal nog veel dwazer en meer bizar aangezet was, om zo in de buurt van bij voorbeeld 'Lunatic' of 'The Adams Family' te komen. HANS KOTTMANN